

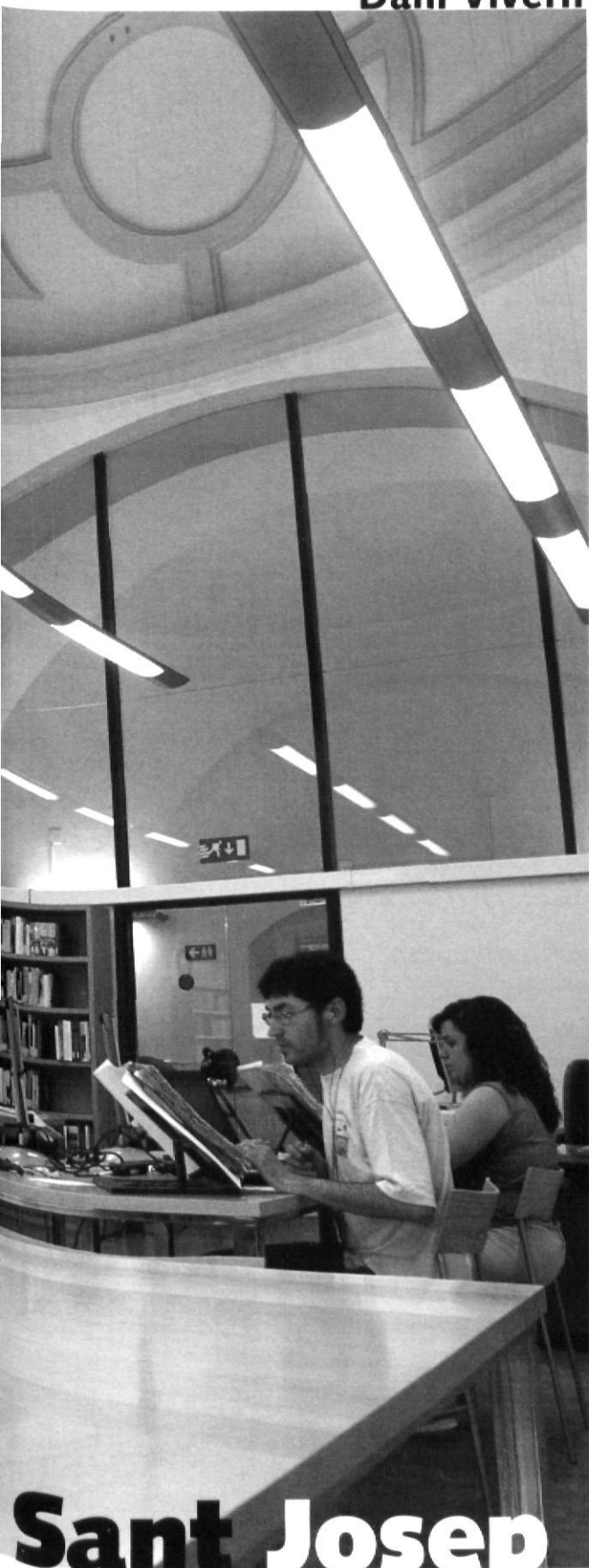
locus amoenus

Pere Duran

L'Arxiu de

Dani Vivern

Sota una volta blanca, la sala de consulta de l'Arxiu Històric de Sant Josep acull el visitant amb una dignitat mesurada, simple, gens estrident. Prestatges amb llibres –els justos i necessaris–, revistes, calaixos amb fitxes i, discrets, els elements tècnics –ordinador, telèfon– que ens recorden que estem al segle XXI. Unes llargues taules amb molt d'espai, per treballar-hi ample, a gust. Un silenci rítmicament modulats pel fregadís de les pàgines o pergamins que algun investigador va repassant en la recerca meticulosa d'una dada. A vegades, el silenci es vesteix amb les remors dels ocells. Els seus xisclets entren pels finestrals, sovint oberts, i a la primavera festegen amb aromes de plantes, o amb l'olor de la fusta acabada de tallar en una ebenisteria propera. D'altres vegades, quan és la pluja l'encarregada de posar banda sonora a aquest espai, la remor uniforme, balsàmica, de l'aigua batent pels teulats del Barri Vell amplifica la sensació d'enfonçar-se dolçament en el passat fins a tornar-se gairebé tangible.

Davant un munt de papers i volums, la majoria dels quals han vist passar segles i han sobreviscut impàvids de manera per a mi gairebé miraculosa, m'endinso entre escriptures ja amigues, que fa temps que puc reconèixer i adjudicar a aquell o altre escriptor... Trobo pàgines d'aquell notari figuerenc de cap a 1620, que se'm fa simpàtic perquè inclou molts detalls, i del qual envejo la cal·ligrafia, tan clara i regular. O em sorprèn l'aparició, unes pàgines més enllà, d'una nova lletra, arrauxada, de traç atapeït i ampul·lós, digna d'un *grimorium* o d'un tractat d'alquímia.

A poc a poc, la noció de present se'm difumina. Visualitzo, com en una novel·la, aquells personatges la vida dels quals els llibres notariais van registrar amb una fredor que el pas del temps ha convertit en històries apassionants. Una petita pista de no res pot dur-me a localitzar aquell avantpassat que fa mesos o anys que busco.

Hi ha dies que surto d'aquella sala amb els meus esborranys genealògics rebregats, les mans polsoses de remenar volums i de passar centenars de pàgines, sense resultat. Però hi ha moments gloriosos en què apareix, entre milers de paraules, el nom o la dada que desitjava trobar. I que m'obre un nou camí de recerca. Llavors apunto la troballa, i em concedeixo una estona de repòs tot passejant per aquella sala, mentre assaboreixo a l'avançada els ignots camins per on em portaran aquelles dades noves, aquell nou personatge que he recuperat de l'oblit i que passa a formar part de la meua infinitesimal història familiar. Un personatge amb tota una vida al seu darrere que fins aquell instant havia dormit, ignorat, un son de segles, dins d'un volum descomunal, arcaic, reclus en un edifici que encara promet revelar-me força més secrets.

I miro a fora per veure si, amb un pèl de sort, acabarà plovent.

Sant Josep